

Arrest

nr. 79 713 van 20 april 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 5 augustus 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 21 juni 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 8 augustus 2011 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 september 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VIJVER, die *loco* advocaat E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De thans bestreden beslissing luidt als volgt :

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 17.01.2011 werd ingediend en op 21.04.2011 aangevuld werd door :

K.C.M. (R.R.: 080091749955)

geboren te D. op (...)

nationaliteit: Angola

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheden waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds 21.03.2005 in België verblijft, uitermate werkwilgig zou zijn, dat talrijke mensen met lof over zijn inspanningen zouden spreken, dat hij vrijwilligerswerk zou verrichten, een graag gezien persoon zou zijn, 6 getuigenverklaringen voorlegt, deelcertificaten alfabetisering Nederlands tweede taal breakthrough niveaus 2 tot en met 7 behaald heeft, deelnam aan een cursus talent ID bij Groep INTRO en een sociaal verslag van het OCMW Sint Laureins d.d. 12.04.2009 voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

De advocaat van verzoeker schrijft dat zijn cliënt op 15.01.2010 een bevel kreeg om het grondgebied te verlaten en dat hij op 15.01.2010 opgesloten werd in het Gesloten Centrum voor Illegalen te Brugge. Na vier maanden opsluiting zou zijn cliënt echter vrijgelaten zijn omdat repatriëring naar zijn land van herkomst niet mogelijk was. Hieruit concludeert de advocaat dat voorliggende aanvraag daarom ontvankelijk zou zijn aangezien terugkeer naar zijn land van herkomst niet mogelijk zou zijn. Echter beperkt verzoeker zich tot een vage bewering zonder dat hij deze stellingname ondersteunt met de nodige bewijzen.

Betrokkene meent in aanmerking te komen voor een regularisatie op basis van een onredelijk lange asielpcedure, met inbegrip van de procedure bij de Raad van State. Betrokkene voldoet echter niet aan de gestelde voorwaarden om hiervoor in aanmerking te komen. Hij diende een asielaanvraag in op 21.03.2005, die werd afgesloten op 18.07.2005 met de beslissing 'niet ontvankelijk (weigering van verblijf)' door het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen, hem betekend op 19.07.2005. Vervolgens diende betrokkene een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad van State, dat werd afgesloten op 30.06.2009. In totaal duurde de asielpcedure van betrokkene net geen vier jaar en vier maanden (procedure bij de Raad van State inbegrepen) en dus niet de vooropgestelde 5 jaar die noodzakelijk zijn om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van een lange asielpcedure. Betrokkene had een aanvraag tot regularisatie hangende op 18.03.2008. De aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op 14.01.2008, werd afgesloten op 17.12.2008. De totale duur van de procedures bedraagt dus ongeveer 4 jaar en 4 maanden. Verzoeker voldoet bijgevolg niet aan de vooropgestelde voorwaarden om in aanmerking te kunnen komen voor regularisatie op basis van een langdurige asielpcedure (procedure bij de Raad van State en/of regularisatieaanvraag moet hangende zijn op 18.03.2008).

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 18.07.2005 met een bevestigende beslissing niet ontvankelijk (weigering van verblijf) door het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedure – namelijk vier maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering

van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).

Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing 'niet ontvankelijk (weigeren van verblijf) door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op datum van 18.07.2005.

Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 19.05.2005. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In het enig middel wordt de schending aangevoerd van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het rechtszekerheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, de zorgvuldigheids- en de motiveringsplicht. Verzoeker verwijt de verwerende partij ook een manifeste beoordelingsfout. Het middel wordt uiteengezet als volgt :

“Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene rechtsbeginselen en algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het rechtszekerheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, de zorgvuldigheids- en de motiveringsplicht

Manifeste beoordelingsfout

1.

Dat verzoeker in zijn aanvraag dd. 12 januari 2011 uitdrukkelijk stelde hij onmogelijk naar zijn land kan terugkeren (en derhalve er buitengewone omstandigheden zijn die verhinderen dat hij zijn aanvraag kan indienen in zijn land van herkomst) nu zelfs een repatriëring naar zijn land niet mogelijk is.

Dat verweerder in de onontvankelijkheidsbeslissing dd. 21.06.2011 geenszins op een afdoende manier heeft gemotiveerd waarom voormeld argument van verzoeker niet kan weerhouden worden als bewijs dat er in casi wel degelijk buitengewone omstandigheden zijn waarom verzoeker de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kon indienen via de gewone procedure.

2.

Dat verweerder gehouden was alvorens een beslissing te nemen een onderzoek in te stellen en rekening te houden met alle elementen van het dossier.

Dat dit in casu niet is gebeurd.

3.

Dat er in hoofde van verweerder sprake is van een manifeste beoordelingsfout en schending van het rechtszekerheidsbeginsel, de zorgvuldigheids- en de motiveringsplicht.

4.

Dat verzoeker in zijn aanvraag dd. 12 januari 2011 uitdrukkelijk stelde dat hij voldoet aan het criterium 1.2 van de "Nieuwe instructie m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9.3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet sinds 19/7/2009", zoals die van 15.09.2009 tot 15.12.2009 gepubliceerd werd op de website van de FOD Binnenlandse Zaken, Dienst vreemdelingenzaken (<http://www.dofi.fgov.be>), met name is er sprake van een "langdurige asielpprocedure van 5 jaar (met slechts minus twee maanden) waarbij met cliënts procedure voor de Raad van State en cliënts regularisatieprocedure dient te worden rekening gehouden".

Dat verweerder in de onontvankelijkheidsbeslissing dd. 21.06.2011 geenszins op een afdoende er manier voormeld argument heeft weerlegd.

Dat geenszins op een afdoende manier door verweerder werd gemotiveerd waarom met verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf overeenkomstig art. 9bis, welke hij op 23 januari 2009 heeft ingediend bij de burgemeester van Eeklo en dus vóór het eindarrest van de Raad van State aangaande verzoekers asielpprocedure, geen rekening kan worden gehouden bij de erkenning van de termijn van 5 jaar.

5.

Dat verweerder gehouden was verzoekers aanvraag overeenkomstig het art. 9bis Vw. Wel degelijk grondig te onderzoeken en te toetsen aan de door verzoeker ingeroepen criterium de “nieuwe instructie m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9.3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet sinds 19/7/2009”.

6.

Dat verder dient opgemerkt te worden dat verweerder in de bestreden beslissing geenzins heeft gemotiveerd waarom een procedure welke 4 jaar en 4 maanden aansleept niet kan beschouwd worden als onredelijk.

7.

Dat er in hoofde van verweerder sprake is van een manifeste beoordelingsfout en schending van het redelijkheidsbeginsel, de zorgvuldigheids- en de motiveringsplicht.

8.

Dat tenslotte dient opgemerkt te worden dat verweerder in de bestreden beslissing geenzins heeft gemotiveerd waarom met alle door verzoeker neergelegde stukken in zijn geheel geen rekening kan worden gehouden bij de beoordeling van de ontvankelijkheid en ook de gegrondheid van verzoekers aanvraag dd. 12.01.2011.

Dat immers uit alle door verzoeker neergelegde stukken samen voldoende blijkt dat er in hoofde van verzoeker sprake is van buitengewone omstandigheden, waarom verzoeker de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kon indienen via de gewone procedure, en van duurzame integratie in de Belgische samenleving.

9. *Dat verzoeker opmerkt dat verweerder geenzins in alle redelijkheid tot de motieven van de bestreden beslissing gekomen is.*

10.

Dat verweerder een onontvankelijkheidsbeslissing neemt zonder dat, in het kader van zijn appreciatiebevoegdheid, op een uitgebreide en afdoende wijze wordt ingegaan op de door verzoeker voorgelegde omstandige bewijzen van de onmogelijkheid tot repatriëring van verzoeker naar zijn land, zijn langdurig verblijf en zijn lokale verankering in de Belgische samenleving.

11.

In het kader van deze appreciatiebevoegdheid kan worden verwacht dat in de bestreden beslissing door verweerder op meer uitgebreide wijze wordt ingegaan op de omstandige bewijzen van verzoekers langdurig verblijf en lokale verankering in de Belgische samenleving en van de onmogelijkheid tot repatriëring van verzoeker naar zijn land van herkomst, die verzoeker in casu had voorgelegd.

12.

Dat verweerder heeft nagelaten op een afdoende manier te motiveren waarom met de door verzoeker neergelegde bewijsstukken, waaruit blijkt dat verzoeker sedert 2005 onafgebroken in België verblijft, in de Belgische samenleving is geïntegreerd en onmogelijk kan terugkeren naar zijn land van herkomst, geen rekening kan worden gehouden.

Dat er derhalve sprake is van schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht en van een manifeste beoordelingsfout in hoofde van verweerder.”

2.2. Uit de uiteenzetting van het middel vallen twee grieven af te leiden.

2.3.1. In eerste instantie verwijst verzoeker naar de instructie van 19 juli 2009 met betrekking tot de toepassing van het oude artikel 9,3 en artikel 9bis van de vreemdelingenwet (verder: de instructie).

2.3.2. Waar verzoeker in essentie stelt dat hij in zijn aanvraag uitdrukkelijk stelde te voldoen aan het criterium 1.2 van de instructie omdat er sprake is van een langdurige asielprocedure van 5 jaar (met slechts minus twee maanden) waarbij met (zijn) procedure voor de Raad van State én (zijn) regularisatieprocedure dient te worden rekening gehouden en in de bestreden beslissing geenzins wordt gemotiveerd waarom een procedure van 4 jaar en 4 maanden niet kan worden beschouwd als onredelijk, blijkt dat dit onderdeel van het beoogd tot doel heeft een ruimere toepassing van de instructie te verkrijgen. Zijn argumentatie beperkt zich op dit vlak immers tot het bekritisieren van de wijze waarop de instructie werd toegepast.

2.3.3. Artikel 9 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

2.3.4. Waar verzoeker verwijst naar de *instructie van 19 juli 2009* wijst de Raad erop dat deze instructie van 19 juli 2009 met betrekking tot de toepassing van het oude artikel 9,3 en artikel 9bis van de vreemdelingenwet, werd vernietigd door de Raad van State bij arrest nr. 198 769 van 9 december 2009.

De Raad van State oordeelde in zijn arrest dat de instructie strijdig is met het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en met artikel 9bis van de vreemdelingenwet, omdat door de instructie het onderscheid tussen de buitengewone omstandigheden die het onmogelijk of zeer moeilijk maken de aanvraag in het buitenland in te dienen en de omstandigheden die te maken hebben met de argumenten ten gronde om een verblijfsmachtiging aan te vragen werd opgeheven en de instructie het mogelijk maakte dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevonden ervan ontslagen werden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden waren, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen.

In het arrest wordt duidelijk bevestigd dat via een beleidsrichtlijn niet kan afgeweken worden van de door de wetgever in artikel 9bis van de vreemdelingenwet voorziene ontvankelijkheidsvereisten. Verwerende partij vermag dienvolgens niet het onderzoek naar de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf, meer bepaald het onderzoek naar het voorhanden zijn van aanvaardbare buitengewone omstandigheden om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen, te omitteren.

Er dient dan ook, om de ontvankelijkheid van een aanvraag tot machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet te beoordelen, rekening gehouden te worden met de in desbetreffend artikel opgesomde ontvankelijkheidsvoorwaarde met betrekking tot het aangetoond zijn van buitengewone omstandigheden die het onmogelijk of zeer moeilijk maken de aanvraag in het buitenland in te dienen, en vermag de Raad niet te toetsen aan een criterium van de vernietigde instructie –*in casu* de duur van de asielprocedure zoals omschreven in criterium 1.2- waarbij niet wordt getoetst aan de buitengewone omstandigheden die vereist zijn, zoals dat wettelijk is voorzien. Derhalve is het betoog van verzoeker in zoverre hij zich beroept op de vernietigde instructie niet dienstig.

2.4.1. In tweede instantie stelt verzoeker dat hij in zijn aanvraag uitdrukkelijk stelde onmogelijk naar zijn land van herkomst te kunnen terugkeren nu zelfs een repatriëring niet mogelijk is, en dat hieromtrent in de bestreden beslissing geenszins op afdoende wijze werd gemotiveerd waarom dit argument niet kan worden weerhouden als bewijs van het voorhanden zijn van buitengewone omstandigheden, en dat niet werd gemotiveerd waarom geen rekening kan worden gehouden met alle door verzoeker neergelegde stukken in zijn geheel voor wat betreft de beoordeling van de ontvankelijkheid en de gegrondheid. Uit alle stukken samen, zo stelt hij, blijkt dat er in zijn hoofd sprake is van buitengewone omstandigheden.

2.4.2. Uit de voormelde bepalingen blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van

meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat. Als typische buitengewone omstandigheden kunnen onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz ... Omstandigheden echter die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

2.4.3. De bestreden beslissing bestreden verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk. *In casu* is dus de vraag aan de orde of de verwerende partij kon oordelen of verzoeker afdoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor hem onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om zijn aanvraag te doen vanuit zijn land van oorsprong of het land waar hij gemachtigd is te verblijven.

2.4.4. In de bestreden beslissing zijn, daargelaten deze die betrekking hebben op de vernietigde instructie- de volgende passages terug te vinden:

“Het feit dat betrokkene sinds 21.03.2005 in België verblijft, uitermate werkwilleg zou zijn, dat talrijke mensen met lof over zijn inspanningen zouden spreken, dat hij vrijwilligerswerk zou verrichten, een graag gezien persoon zou zijn, 6 getuigenverklaringen voorlegt, deelcertificaten alfabetisering Nederlands tweede taal breakthrough niveaus 2 tot en met 7 behaald heeft, deelnam aan een cursus talent ID bij Groep INTRO en een sociaal verslag van het OCMW Sint Laureins d.d. 12.04.2009 voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

De advocaat van verzoeker schrijft dat zijn cliënt op 15.01.2010 een bevel kreeg om het grondgebied te verlaten en dat hij op 15.01.2010 opgesloten werd in het Gesloten Centrum voor Illegalen te Brugge. Na vier maanden opsluiting zou zijn cliënt echter vrijgelaten zijn omdat repatriëring naar zijn land van herkomst niet mogelijk was. Hieruit concludeert de advocaat dat voorliggende aanvraag daarom ontvankelijk zou zijn aangezien terugkeer naar zijn land van herkomst niet mogelijk zou zijn. Echter beperkt verzoeker zich tot een vage bewering zonder dat hij deze stellingname ondersteunt met de nodige bewijzen. “

En

“Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op

18.07.2005 met een bevestigende beslissing niet ontvankelijk (weigering van verblijf) door het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedure – namelijk vier maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. “

2.4.5. Nu in de bestreden beslissing duidelijk wordt gesteld dat verzoeker zich, wat de onmogelijkheid tot repatriëring en tot terugkeer, beperkt tot vage beweringen zonder enig bewijs, en verzoeker daar in wezen niks tegenoverstelt in het huidige beroep, maakt hij geenszins aannemelijk dat hierover niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

2.4.6. In de mate dat verzoeker, ten slotte, nog stelt dat niet afdoende is gemotiveerd waarom verzoekers langdurige verblijf en lokale verankering in België sedert 2005 niet in aanmerking zouden komen, blijkt dat al deze elementen worden opgesomd, dat de verwerende partij van oordeel is dat ze niet verantwoordt waarom de aanvraag in België wordt ingediend, en dat ze het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9.2. van de vreemdelingenwet. In het licht van hetgeen hiervoor werd gesteld over de draagwijdte van het begrip buitengewone omstandigheden toont verzoeker geenszins aan dat de verwerende partij kennelijk onredelijk zou hebben geoordeeld over de door hem aangebrachte gegevens, noch dat zij enig gegeven zou hebben veronachtzaamd, noch dat zij hierover niet genoegzaam zou hebben gemotiveerd. Immers, de formele motiveringsplicht waarnaar verzoeker verwijst waar hij de schending aanhaalt middels een verwijzing naar de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden. Een schending van de formele motiveringsplicht, noch een schending van de materiële motiveringplicht, noch van het zorgvuldigheidsbeginsel is aangetoond.

2.5. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op de analyse van de voorgaande middelen blijkt dat verzoeker met zijn betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

2.6. Het rechtszekerheidsbeginsel, ten slotte, is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349). Nu uit hetgeen voorafgaat niet blijkt dat de verwerende partij niet volgens de geldende bepalingen zou hebben geoordeeld voor wat betreft het tweede onderdeel van de grief, is een schending van dit beginsel niet aannemelijk gemaakt.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig april tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS